

бе подбрала репертоара с много естетически вкус и професионализъм – източноправославните песнопения се редуваха с безценни бисери от българския национален фолклор, които няма как да не накарат дори човек без задълбочена музикална култура да се влюби в тях. Аз имам много любими песни – в изпълнение на хора на българите в Прага – този път, на този концерт, се влюбих в невероятно красивата и много тъжна песен „Слънчице, мило мамино“, обработка на Атанас Илиев. В нея сякаш спомени, чувства, пространства, мечти, се събират в едно цяло, за да ни покажат колко прекрасен може да бъде българският фолклор. Концертът завърши с коледни песни – част от бъл-

гарската обредност и от световната музикална съкровищница.

Под нестихващите аплодисменти на публиката, изпълнителите от двата хора излязоха на сцената, за да се поздравят и си стиснат приятелски ръцете – финал на един вълшебен празничен концерт.

В студената зимна вечер всички се отправиха към Българския дом на ул. „Америцка“, където ръководството на Пражкия клуб бе подготвило празнична трапеза. За пръв път тук гостува отец Вацлав Ежек (Václav Ježek), който отскоро отговаря за катедралния православен храм. Скъпи гости бяха хористите от „Спевокол“ и представители на унгарския хор „Миле доми“ (Mille Domi), г-н Зденек Опатршил, председател на Чешко-моравския славянски

съюз и, естествено, членовете на Българския културно-просветен клуб. За културната програма се бе погрижил инж. Христо Христов, член на ръководството на Клуба, а хористите от „Гласове от България“ импровизирано, но от сърце изпълниха още няколко любими български народни песни.

Всъщност в какво се състои магията на Коледа? – със сигурност не в скъпите подаръци, а в здраво стиснатите приятелски ръце, в удоволствието да раздаваш на другите обич и топлина, в прегръдката на обичаните хора, в смирението пред красотата на съхранените традиции. Сигурна съм, че всички ние, присъствали на концерта „Коледна магия“, съпреживяхме чудото в душите си! ♦

Топла предколедна среща в Усти над Лабем

Тексти снимки: Янчо Янев

След уводното слово на зам.-председателя г-н Кокаланов, който приветства присъстващите с „Добре дошли“, думата взе г-н Янчо Янев, председател на сдружението. Той не устоя на изкушението да предостави на членовете кратка информация за дейността през 2016 и да предложи, макар и в неформална атмосфера, да се обмислят дейности за новата, 2017 г. Г-н Янев подчерта, че организирането на интересни срещи и посещения на паметни места изисква в днешно време достатъчно финансови средства и най-вече постоянно помещение за реализация. За съжаление, това е проблем, който стои от години и за момента няма как да бъде решен, но пък се комбинират различни варианти, които са успешни и се харесват на членовете. На добро ниво са и взаимоотношенията с Българското посолство в Прага, чиито представители с готовност се отзовават и присъстват на майските тържества на националностите в Устецка област. Последва отчет на г-жа Ишивова за приходите от членски внос.

В краткото си слово г-н Водседачек благодари за поканата, която приема с приятелски чувства. Той съобщи, че

Вече се превърна в традиция идеята на покойния наш член, г-н Ишивов, който предложи в края на годината да си организираме приятелска среща, без да се обсъждат организационни въпроси. Събрахме се и този път, в последната събота на ноември. В качеството си на официални гости присъстваха г-н Павел Водседачек, председател на Областния комитет на малцинствата в Устецкия край, и съпругата му, Яна Водседачкова, които са и добри приятели на нашето сдружение. За съжаление, някои наши членове боледуваха през тези есенни дни, но останалите се радваха да се видят, както винаги.

Приятелският дух бе съпроводен и от вкусна трапеза

след проведените избори отново се възстановява мандат и участието на представители на националностите в Комитета на малцинствата, където ще

се включи и нашата общност. Представители на малцинствата ще координират дейността си преди всичко с държави-членове на ЕС, но това не е пречка

да бъдат поканени и други националности за обогатяване на програмата на майските празници, реализирани вече два пъти в Усти над Лабем – предполага се, че през 2017 г. честванията отново ще се осъществят. През настоящата година българското малцинство бе представено от сдружение „Св. св. Кирил и Методий“ в нашия град с богата програма от български фолклорни танци и песни, изпълнени от състава на БСУ „Д-р Петър Берон“, гр. Прага, както и с щанд с български продукти.

След кратката официална част се

премина към приятелски спомени и планове за предстоящите коледни празници. Поддържахме връзка, макар и само електронна, с нашата Женья, член на сдружението и кореспондент на „Роден глас“, която в този момент бе на лечение в България. Раздаден бе пети брой на списанието, заедно с Православния календар към него, който получи отлична оценка от членовете ни. Господин Янев съобщи, че в Устецкия край: Усти над Лабем, Мост, Дечин и Теплице се получават повече от 60 броя от всяко издание и

бе изказана благодарност към Редакцияния екип за усърдната работа, за това, че чрез нашето списание се разширяват познанията за дейността на сдруженията, членове на АБС. „Роден глас“ се подарява и на представители на малцинствата, на Областната управа и на седмичника „Метропол“, които проявяват интерес към отпечатаните материали и графиката на изданието.

Приятелският дух на срещата беше очевиден и съпроводен с взаимни пожелания за приятни празници и нови срещи през 2017 г. ◆

Пражкия клуб почете Деня на будителите

В българския календар 1 ноември – Денят на будителите е особен празник – посветен на просветителите и книжовниците, които са изградили и съхранили духовните ценности и културното самосъзнание на българите. С грижа да не бъде забравено миналото, да се поддържа жива паметта – родовете, културната и националната, членове и приятели на Българския културно-просветен клуб в Прага се поклониха и поднесоха цветя пред барелефа на д-р Петър Берон, намиращ се в центъра на чешката столица.

Просветителят е една от най-ярките личности на Българското възраждане — първият европеец в българската литература; първият български учен; автор на първия български учебник за модерно, светско образование; първият български енциклопедист. Неговият „Буквар с различни поучения“ (1824), получил по изображения на корицата делфин наименованието „Рибен буквар“, провъзгласява принципите на модерното педагогическо образование: светско образование, свързано с живота; обучение на говорим народен език; нови отношения между учител и ученик; девическо образование. Всъщност това не е буквар в съвременния смисъл на думата, а е една малка енциклопедия, написана достъпно, ясно и прегледно.

По-късно следобед, празникът продължи на територията на Българския дом и протече под формата на

непринуден разговор за будителите и будителството. Първоначалният тласък даде г-жа Радосвета Костова, която изтъкна, че освен като изтъкнат учен-изследовател Петър Берон е известен и като един от най-крупните родни меценати, направил значителни дарения за българските училища. Защо завещава цялото си голямо имущество за нуждите на българското образование? – защото в основата на будителството стои обичта към българския род, към родната земя. Така, както ни тръгна приказката, неизменно стигнахме до въпроса: има ли днес будители? И си отговорихме еднозначно – да, има ги. Има ги и сред нас, живеещи далеч от България, но носейки я в сърцето си. Фактът, че българите зад граница създават певчески групи и хорове, танцови състави, издават вестници и списания на български език; организират представяния на българските празници, традиции и обичаи, и ги

Членове и приятели на Пражкия клуб пред барелефа на д-р Петър Берон

доближават до чуждото общество, в което живеят, е също форма на будителство, за да е жива националната ни памет, за да не забравяме корените си. Подобни хора бихме могли да наречем будители на духа!

Ще ми се да завърша разказа си с вълнуващите думи на проф. Иван Станков, преподавател по българска литература във Великотърновския университет: „В края на всяко будителство задължително стои родолюбие. От него са опалени всички, които днес честваме. Родолюбие е по-старо от значките, тениските и знамената. Отецеството се носи в душата. Родолюбие въобще не изисква да крещиш името на България по площади или по стадиони. Достатъчно е да си говориш със своята България наум и в този разговор кротко да я наричаш: Родино. А когато тя поиска, да се отзовеш. Да направиш нещо малко за нея.“ ◆